

רעפ 16979-10-24 - משה אחדות נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 16979-10-24

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקש: משה אחדות
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה למתן רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטים ד' מרשק מרום, ע' דרואן-גמליאל ו-מ' אבן חן) בעפ"ג 65273-06-24 מיום 23.09.2024 בעצמו בשם המבקש:

החלטה

זוהי בקשה למתן רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטים ד' מרשק מרום, ע' דרואן-גמליאל ו-מ' אבן חן) בעפ"ג 65273-06-24 מיום 23.09.2024. בגדרו, נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום ברמלה (כבוד השופט א' כהן) בת"פ 32370-09-20 מיום 04.06.2024.

לאחר שעיינתי בבקשה לרשות ערעור, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

1. כפי שצוין בפסק הדין של בית המשפט המחוזי, המבקש הורשע, על-יסוד הודאתו, בביצוע עבירות של תקיפה סתם ואיומים, בהתאם לסעיפים 382(ב)(1) ו-192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. זאת, בגין תקיפתו את בת זוגו לשעבר והשמעת איומים כלפיה במספר מקרים שונים. בית משפט השלום השית על המבקש עונש של 3 חודשי מאסר בעבודות שירות; מאסר על תנאי; פיצוי, ששולם, על סך של 5,000 ש"ח; וכן צו מבחן למשך שנה.

2. המבקש העלה שתי טענות מרכזיות בפני בית המשפט המחוזי - כי בית משפט השלום החמיר עמו, שעה שלא מצא לנכון להיעתר להמלצת שירות המבחן ולהורות על ביטול הרשעתו, ולחלופין לאמץ את המלצת שירות המבחן ל"ענישה בדמות צו של"צ"; וכי מתחם העונש שנקבע על-ידי בית משפט השלום

מחמיר ביותר, שכן "עבירת התקיפה [...] אינה מצויה ברף חומרה גבוה [...] האיומים שהושמעו כלפי המתלוננת לא כללו איומים בפגיעה פיזית" (ההדגשה במקור - ח' כ').

3. בית משפט קמא דחה את טענות אלה, בקבעו כי "בית משפט [השלום] דן בשאלת הרשעה וקבע, בהתבסס על הפסיקה, כי בהתייחס לתופעת האלימות במשפחה, הרי שזו דורשת מדיניות ענישה מרתיעה וככלל מדיניות הענישה אינה מתיישבת עם חריג אי ההרשעה. לצד זאת, בית משפט קמא קבע כי המערער לא הצביע על קיומו של נזק קונקרטי העלול להיגרם לו כתוצאה מעצם הרשעתו. גם היום, לאחר ששמענו את דברי המערער, לא מצאנו גם אנו כי קיימת הצדקה להורות על ביטול הרשעת המערער".

4. בבקשה שלפניי טען המבקש, שאינו מיוצג, כי "טעה בית המשפט משלא אימץ את המלצת שירות המבחן לביטול ההרשעה ול160 שעות של"צ". בהקשר זה צוין, בין היתר, כי "עונש של עבודות שירות יפגע בתהליך השיקום [...] ההרשעה תפגע לי בעתידי המקצועי". על כן, נטען, כי על בית משפט זה להתחשב במבקש ולבטל "את ההרשעה ואת עבודות השירות".

5. טענות המבקש נטועות עמוק בתוך דלת אמותיו של עניינו הפרטני, כאשר לכולן ניתנה תשובה מנומקת ומפורטת על-ידי שתי ערכאות שיפוטיות. ברי, כי טענות אינן עומדות באמות המידה שנקבעו בהלכה הפסוקה, לפיה רשות לערער ב'גלגול שלישי' שמורה למקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי צדק חמור שנגרם למבקש (ראו, מיני רבים: רע"פ 5011/24 בן יהוד נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (22.07.2024)). למותר לציין, כי תופעת האלימות שמבוצעת בבני זוג היא תופעה שמחייבת הרתעה אפקטיבית, על-מנת לגדועה מן השורש. במצב דברים זה, אף אם מעשי המבקש אינם ברף הגובה של החומרה, לא נכון, במקרה דנן, לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים.

6. סוף דבר: הבקשה לא עומדת באמת המידה המחמירה למתן רשות לערער ב'גלגול שלישי' והיא נדחית בזאת; ממילא נדחית הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, ז' תשרי תשפ"ה (09 אוקטובר 2024).

ח
א
ל
ד
כ
ב
ו
ב
ש
ו
פ
ט